

μελαγχολῶν ἄνθρωπος οἰκῶ[ν ἐνθαδ]ι
 τὴν οἰκίαν πρὸς ὃν μ' ἔπεμ. [υ - υ - 90
 μεγάλου κακοῦ· τοὺς δακτύλους [υ - υ -
σχεδόν τι προσπταίων ἄπα[ντας. (ΣΩ.) - υ -
ἐλθῶν τι πεπαρῶνηκε δευ[ρ(ο)]. (ΧΑ.) - υ -
εὐδηλός ἐστι. : (ΠΥ.) Νῆ Δί' ἐξώλ[ης ἐγώ,

P1. 4 Σώ]στρατ', ἀπολο[ιμην· ἔχε] δέ πως φυλακτικῶς. 95
 Ἄλλ' οὐ δύναμαι λ[αλεῖν· προ]σέστηκεν δέ μοι
 τὸ πνεῦμα. — Κόψας [τὴν θύ]ραν τῆς οἰκίας
 « Τὸν κύριον ζητεῖτ' », ἔφ]ην. Προσηλθέ μοι
 γραῦς τις κακοδαίμων. Α[ὐτ]όθεν δ' οὖ νῦν λέγων
 ἔστηκ' ἔδειξεν αὐ[τὸ]ν, ἐπὶ τοῦ λοφιδίου 100
 ἐκεῖ περιφθ<ε>ιρόμενον, ἀχράδας ἢ πολὺν —
κύφων' ἑαυτῷ συλλέγονθ'. : (ΣΩ.) Ὡς ὀργίλως. :

ΠΥΡΡ/ Τί, ὦ μακάρι'; Ἐγὼ μὲν εἰς τὸ χωρίον
 ἐμβὰς ἐπορευόμην πρὸς αὐτόν, καὶ πάνυ